

åbenhed i EU, som vi har i Danmark. For den sags skyld kunne vi også godt bruge mere, end vi har i Danmark.

Med hensyn til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er det interessant at bemærke, at princippet om enstemmighed fastholdes på dette meget vigtige område, men af hensyn til fleksibiliteten og af hensyn til at kunne få gennemført nogle ting er der altså mulighed for, at et enkelt land kan beslutte sig for ikke at deltage, men ikke vil modarbejde, at andre lande deltager i en bestemt handling.

Det, vi kalder konstruktiv afståelse, er i virkeligheden en meget pragmatisk udformning af stemmereglerne, som giver mulighed for, at lande kan deltage i fælles handlinger, uden at alle lande behøver være med, og hvor de, der ikke er med, ikke blokerer, men blot siger: Det er i orden, at I andre går videre. Vi ønsker ikke at være med, men vi vil ikke forhindre jer andre i at gå videre. Det står nu nedfældet på papir i traktaten, og det synes vi er en udmærket pragmatisk løsning på en ellers vanskelig situation, som selvfølgelig bliver mere og mere kompliceret, jo flere medlemslande der kommer i EU.

Med institutionerne og udvidelsen er der ikke sket så meget, som vi i Det Radikale Venstre kunne have ønsket os. Vi så meget gerne, at der havde været taget højde for, hvordan institutionerne ville se ud med en medlemskreds, som var udvidet med alle de ansøgerlande, der i øjeblikket står parat. Det var det ikke muligt at blive enige om. Det er som sagt ikke muligt at nå alle perfekte løsninger, når der er 15 lande, der skal forhandle sammen, og alle har deres forskellige meninger.

Det, der er nået, er en forbedring i forhold til det eksisterende, men det er ikke godt nok. Vi så gerne, at der havde været taget højde for, hvordan de næste fem udvidelser skal finde sted ud over de fem, der er omtalt, og hvordan tingene ville se ud, efter de havde fundet sted. Det håber vi selvfølgelig og er sikre på bliver løst på et senere tidspunkt, men det er altså en mangel ved traktaten, at dette ikke er taget med.

Det er et godt signal, at der bliver sagt, at Europa-Parlamentet ikke må have mere end 700 medlemmer. Vi tror ikke, det er nogen lykke at udvide Europa-Parlamentet bevidstløst for hvert land, der kommer med. Der kommer en funktionsovergrænse, hvor man må sige, at hvis Parlamentet bliver så og så stort, begynder

det at falde fra hinanden og ikke kunne fungere ordentligt.

Inddragelse af de nationale parlamenter i lovgivningen har også været nævnt af flere ordførere her i dag. Det er jo rigtigt, som det er sagt, at adskillige af medlemslandene betragter EU-politik som ren udenrigspolitik, og at det ikke er sædvanligt, at nationale parlamenter inddrages så tæt, som det har været traditionen i Danmark.

Heldigvis har de nyeste medlemslande kopieret de danske traditioner med inddragelse af parlamentet. Både Sverige, Finland og Østrig bruger den samme model, som vi har i Danmark. Det, vi mangler, er nogle af de store lande som f.eks. Frankrig, der ikke mener, det er noget, parlamentet skal beskæftige sig med. Det er udenrigspolitik, det er regeringens opgave.

Med Amsterdamtraktaten får de nationale parlamenter en rolle at spille. De får ikke mere kompetence, end de har nu, men de bliver tidligere inddraget i informationsarbejdet. De får tidligere tilsendt initiativer og får mulighed for at bearbejde deres egen regering og deres egne ministre, inden tingene skal besluttet eller videre i systemet, i Kommissionen, eller frem og tilbage mellem Kommissionen og embedsmandsudvalgene, så det er en cadeau til de nationale parlamenter, som vi venter os meget af. Institutionen COSAC, hvor vi mødes to gange om året med Europaudvalgene fra de forskellige parlamenter, vil udvikle sig til at blive et meget, meget nyttigt og et meget konstruktivt debatforum.

Jeg ved, at der er danske politikere, der har set den dag for sig ud i en forhåbentlig ikke alt for fjern fremtid, hvor det bliver almindeligt, at alle Den Europæiske Unions medlemslande har Europaudvalg, som vi har i Danmark, og at de alle sammen holder møde den samme fredag, hvor de alle sammen med deres minister diskuterer det samme punkt på dagsordenen på den næste uges ministerrådsmøde. Det ville have været spændende, hvis vi havde haft den diskussion f.eks. for 14 dage siden, da dagsordenspunktet om drikkevandsdirektivet på miljøministermødet i Bruxelles i sidste uge skulle diskuteres.

Det ville have været en spændende tanke at se alle 15 medlemslandes parlamenter sidde med deres Europaudvalg og diskutere drikkevandskvalitet i EU med deres minister, og hvis så oven i købet Ministerrådsmødet kunne blive transmitteret i tv, så man i alle landene kunne